

заподозренъ въ числото на заговорниците, та го държали затворенъ въ Пеща 6 месеца.

Следъ като излѣзълъ отъ затвора, Каравеловъ заминалъ за Букурещъ. Раковски билъ вече умрѣлъ. Мѣстото му стояло праздно, то търсѣло своя човѣкъ. И тоя човѣкъ се явилъ въ лицето на Каравеловъ — най-учения, най-подготвения за великото освободително дѣло. За Каравелова настѣпва моментъ на най-трескава работа. Той разбралъ, че съ хайдушки чети нищо не може да се направи. Четници и войводи гинатъ, безъ да се принесе полза. Трѣбвало да се направи нѣщо повече. Българскиятъ народъ, колкото и да искалъ да се освободи, не билъ още събуденъ, приготвенъ и въоръженъ. Каравеловъ скроилъ другъ планъ, по-добъръ отъ тоя, който ималъ Раковски. Той искалъ да организира цѣлия народъ въ една голѣма армия, и презъ 1869 година основалъ новъ Български централенъ революционенъ комитетъ. Първа задача на комитета било да образува въ всички български земи тайни мѣстни революционни комитети, 2) да се събератъ срѣдства за доставка на оръжие, 3) да се обучаватъ младежитъ на бой, 4) когато всичко бжде готово, въоръженитъ дружини да възстанатъ подъ обща команда въ уреченъ день.

Начело на Централния комитетъ въ Букурещъ застаналъ самъ Каравеловъ и отъ тамъ почналъ да ръководи дѣлото въ цѣла България. Съ изпълнението на тая грамадна и опасна работа се заелъ Василъ Левски. Каравеловъ и Левски станали главнитъ стълбове на великото освободително дѣло. Каравеловъ давалъ наставления, редактиралъ вестникъ „Свобода“ и палѣлъ съ огнени